

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **P. B.**, bytem B. B., T. SNP 11, S. r., zast. M. M., bytem v ČR P. 7, V. 23, zmocněncem, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Praha 1, Ovocný trh 3/5, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 20. 10. 2014, č. j.: 5-8-106412-III-14,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 20. 10. 2014, č. j.: 5-8-106412-III-14, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým rektor Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „žalovaná“) změnil svoje rozhodnutí ze dne 18. 8. 2014, č. j. 5-8-106412-III-14 o vyměření poplatku za delší studium (dále jen „rozhodnutí o vyměření poplatku“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla, že se žalobci vyměří poplatek za delší studium ve výši 17 400 Kč na započatých šest měsíců studia na dobu od 3. 9. 2014 do 2. 3. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 9. 2014 žádost o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku (dále jen „žádost o přezkoumání“). O žádosti žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že své prvostupňové rozhodnutí změnila a poplatek za delší studium žalobci vyměřila na započatých šest měsíců studia na dobu od 3. 9. 2014 do 2. 3. 2015 ve výši 8 700 Kč, lhůta a místo plnění zůstaly beze změny.

Žalobce v žalobě ke skutkovým okolnostem případu uvádí, že dne 3. 9. 2010 započal studium na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, ve studijním programu Matematika, obor Obecná matematika. Během studia byl úspěšný ve svých studijních povinnostech, až na mimo-oborový předmět Programování II, z něhož nesložil zkoušku ani na třetí pokus. Z toho důvodu byl nucen požádat o rozložení prvního ročníku, protože v opačném případě by nemohl dále studovat. Zkoušku však nesložil ani v následujících termínech (dne

4. 6. 2014, 3. 9. 2014 a 24. 9. 2014). Vzhledem k tomu, že dne 24. 9. 2014 se jednalo o poslední (šestý) pokus, jeho neabsolvování znamenalo konec žalobcova studia. Dne 25. 9. 2014 žalobce zaslal žalované písemné prohlášení o zanechání studia, toto oznámení bylo doručeno dne 30. 9. 2014, a žalobcovo studium bylo ukončeno ke dni 25. 9. 2014. Dne 1. 9. 2014 žalobce převzal rozhodnutí o vyměření poplatku, které stanovilo žalobci poplatek z důvodu, že dne 3. 9. 2014 překročil standardní dobu studia zvýšenou o jeden rok. V žádosti o přezkoumání žalobce především tvrdil, že již od 25. 9. 2014 není studentem fakulty, což je třeba považovat za důvod zvláštního zřetele hodný pro prominutí poplatku. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí o vyměření poplatku, jak uvedeno výše.

V *prvním žalobním bodě* žalobce uvádí, že dle § 58 odst. 8 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o VŠ“) rektor může vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta. Toto ustanovení je dále rozvedeno v čl. 4 Přílohy 6. Statutu Univerzity Karlovy (dále jen „Příloha č. 6“), podle jehož odstavce 1 rektor může poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti v případě tíživé sociální situace nebo z jiných vážných důvodů. V čl. 4 odst. 4 Přílohy č. 6 je dále konkretizováno, že prominout poplatek lze pouze z mimořádných důvodů hodných zvláštního zřetele. Důvody hodné zvláštního zřetele blíže specifikovány nejsou a je tedy na úvaze rektora, jaké důvody bude považovat za takové.

Nárok vysoké školy požadovat poplatek vzniká v plné výši již první den překročení bezplatné doby studia. Taková úprava by však byla příliš tvrdá, a proto zákon o VŠ a Příloha č. 6 demonstrativně vymezují případy, kdy rektor může poplatek buď snížit, nebo zcela prominout. Není přitom vyloučeno, aby prominul či snížil poplatkovou povinnost rovněž v případě žalobce, kdy poplatková povinnost sice vznikla, ale student záhy ztratil status studenta. Žalobce je přesvědčen, že tato situace je zcela zřejmě *jiným vážným důvodem* ve smyslu čl. 4 odst. 1 Přílohy č. 6, neboť žalobce překročil dobu studia ještě ve zkouškovém období, kdy skládal zkoušky, přičemž nemohl nijak ovlivnit, kdy budou stanoveny termíny zkoušek. Žalobce prodloužil dobu studia ve zkouškovém období na pouhých 23 dnů, do nového semestru se ani nezapsal a delší studium tak fakticky nerealizoval.

Poplatek spojený s delším studiem nemá povahu školeného, ale jeho povaha je regulační, motivační a sankční. Zákon předpokládá, že případná poplatková povinnost by měla motivovat a zároveň sankcionovat studenta, který nepřiměřeně dlouho studuje, a to po celý semestr. Proto se poplatek vyměřuje na dobu následujících 6 měsíců (tedy na jeden semestr), nikoliv měsíčně nebo denně. V řešeném případě žalobce nestuduje a je nespravedlivé žádat po něm celou částku či jen její polovinu. Z teleologického výkladu § 58 odst. 3 zákona o VŠ vyplývá, že poplatek má být uložen studujícím studentům, nikoliv nestudujícím, bývalým studentům. Je zcela legitimní žádat tento poplatek od studentů, kteří hodlají studovat dál, pokud překročili standardní dobu studia, ovšem nikoliv od studentů, kteří studium ukončili. Žalobce tvrdí, že v jeho případě by bylo spravedlivé žádat nanejvýš částku ve výši 2 211 Kč, která odpovídá překročení standardní doby studia o 23 dní.

Rektor žalované má při rozhodování o vyměření poplatku za delší studium téměř absolutní volnost správního uvážení, neboť hmotněprávní kritéria jsou v právních předpisech stanovena jen rámcově. Žalobce je přesvědčen, že rektor žalované při rozhodování vybočil z mezí správního uvážení, neboť napadené rozhodnutí vykazuje znaky libovůle, je tvrdé, nespravedlivé a v rozporu s účelem úpravy o poplatcích za delší studium.

V *druhém žalobním bodě* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něho není patrné, jaké důvody a skutečnosti vzal rektor žalované v potaz při novém výměru poplatku spojeného s delším studiem. Rozhodnutí je pouze popisné, odkazující na Přílohu č. 6 a není zřejmé, z jakých důvodů je poplatek vyměřen v konkrétní výši. Stran odůvodnění obsahuje toliko větu: „*Rektor při svém rozhodování o žádosti o úlevě, po zvážení všech okolností, tvrzení a důkazů pro ně vzal do úvahy i stanovisko poradní komise, se kterým souhlasil*“. Žalobce ovšem se zmíněným stanoviskem Poradní komise nebyl seznámen. Toto odůvodnění není dostatečné, neboť rektor žalované jakkoliv nezdůvodnil, proč žalobcův případ nepovažuje za jiný vážný důvod podle čl. 4 odst. 1 písm. c) Přílohy č. 6, ačkoliv správní orgán nemá pouze „právo“ užít diskreční oprávnění, nýbrž povinnost v případech předpokládaných zákonem.

Ve *třetím žalobním bodě* žalobce dodává, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odporuje § 56 odst. 6 zákona o VŠ (*pozn. soudu*: myšleno § 58 odst. 8 zákona o VŠ), podle něhož „*veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem podle odstavců 1 až 5 pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy*“. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení jasně vyplývá, že poplatky za studium musejí být stanoveny ve statutu veřejné vysoké školy (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 15/2014-38 a sp. zn. 9 As 23/2013-67). Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy stanovuje konkrétní výši poplatků za studium ve směrnici děkana č. 4/2013 – Poplatky spojené se studiem pro akademický rok 2013/2014, tento postup je ovšem s ohledem na výše řečené nezákonný.

Žalobce závěrem žádá soud, aby přes zřejmou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí přezkoumal rovněž jeho věcnou správnost, čímž by do budoucna vyloučil vznik podobných sporů.

Žalobce žádá, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobci byl stanoven poplatek za delší studium dle § 58 odst. 3 zákona o VŠ ve spojení s čl. 1 odst. 2 písm. a) Přílohy č. 6, neboť žalobce studoval v bakalářském studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok. Tento poplatek činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jeden a půlnásobek základu. Výše poplatku byla stanovena a zveřejněna pro studijní program Matematika v čl. 10 bod 13 písm. c) Přílohy č. 6 v souladu s § 58 odst. 2 věta druhá zákona o VŠ, resp. základem stanoveným Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) dne 22. 1. 2013 pod č. j. MSMT-2465/2013-320, ve výši 2 666 Kč. Námitka žalobce, že výše poplatku nebyla určena ve statutu vysoké školy, je tedy jednoznačně vyvrácena. Postup univerzity byl v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pro akademický rok 2013/2014 byl tedy stanoven a zveřejněn poplatek ve výši odpovídající § 58 odst. 8 zákona o VŠ, tj. nejméně jeden a půlnásobek základu vyhlášeného MŠMT.

Žalovaná dále považuje za účelovou a nedůvodnou námitku žalobce, že rektor vybočil z mezí správního uvážení a postupoval při rozhodování libovolně. Stejně tak není důvodná námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by soud shledal odůvodnění stručným, žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67, týkající se nedostatečného odůvodnění. Podle tohoto rozsudku může soud posoudit jako překlenutelnou procesní vadu to, když i přes nedostatečné odůvodnění

písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a pokud skutkové a právní úvahy správního orgánu lze ze spisu rekonstruovat alespoň v základních rysech.

Skutkové údaje, z nichž žalovaná v řízení vycházela, jsou obsahem správního spisu. Ze zápisu ze zasedání Poradní komise rektora ze dne 20. 10. 2014, č. j. 106412 (dále jen „zápis ze zasedání“), vyplývá, že s ohledem na ukončení studia žalobcem 22 dnů po vzniku poplatkové povinnosti bylo rektorovi doporučeno snížit poplatek na 50 %, přičemž Poradní komise doporučila stejné snížení i u jiného studenta Matematicko-fyzikální fakulty, který zanechal studia 24 dnů po jeho vzniku. Je tedy zřejmé, že žalovaná nezneužila správní uvážení, neboť v obdobných případech rozhodovala obdobně. Žalovaná tímto způsobem standardně zohledňuje případy, kdy k ukončení studia dojde v relativně krátkém časovém horizontu po vzniku poplatkové povinnosti.

Závěr žalobce, že v jeho případě poplatek ztrácí význam, je pouze jeho subjektivním názorem. Pokud se žalobce rozhodl vykonat příslušnou zkoušku až v posledním možném termínu v září 2014, musel být v době konání zkoušky studentem, neboť právo konat zkoušky je jedním z práv osob, které jsou studenty. Skutečnost, že žalobce u zkoušky neuspěl a nezapsal se do dalšího úseku studia, nemá na vznik poplatkové povinnosti žádný vliv. Poplatek spojený se studiem je dle zákona o VŠ vyměřován na každých započatých šest měsíců studia, takto byl vyměřen poplatek i žalobci a žalovaná nebyla povinna poplatek jakkoliv snižovat. Žalovaná však vychází účastníkům řízení vstříc, a proto ukončení studia zohledňuje a poplatek snižuje, a to v případech obdobných jako je případ žalobce dokonce o 50 %. Poplatky se nevyměřují na semestry, jak se mylně domnívá žalobce, ale na započatých šest měsíců studia. Žalobce uvádí, že se poplatek spojený se studiem nevyměřuje měsíčně nebo denně, přesto si poplatek ve výši 17 400 Kč přepočítává na dny s tím, že je nespravedlivé po něm požadovat celou částku. Právě s ohledem na způsob vyměrování poplatku na započatých šest měsíců studia, není možné poplatek přepočítávat na „odstudované“ dny.

Skutečnost, že žalobce překročil nezaplatněnou dobu studia ve zkouškovém období, nikoliv v novém semestru, nemá na vyměření poplatku spojeného se studiem vliv. Podstatné je pouze to, že žalobce tuto dobu překročil, a poplatek byl proto vyměřen na započatých šest měsíců.

Žalobce se dále mýlí, pokud uvádí, že povinnost hradit poplatek může být uložena studujícím studentům, nikoliv bývalým studentům. Městský soud se touto otázkou zabýval ve svém rozsudku č. j. 9 Ca 376/2009-86, podle něhož podmínkou pro to, aby mohl být vysokou školou poplatek za delší studium stanoven, je toliko zjištění, že student ve studijním programu studoval déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok. Podmínkou naopak není, aby určitá fyzická osoba byla v postavení studenta. To znamená, že vysoká škola může stanovit poplatek za studium podle § 58 odst. 3 zákona o VŠ i v době, kdy studium již bylo ukončeno.

Žalovaná žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobce v řízení před soudem navrhl důkazy vyrozuměním o doručení prohlášení o zanechání studia ze dne 30. 9. 2014, napadeným rozhodnutím, rozhodnutím o vyměření poplatku, žádostí o přezkoumání

a směrnici děkana č. 4/2013. Soud navržené důkazy neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, případně se jedná o veřejně dostupný předpis.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

Dle § 58 odst. 3 zákona o VŠ „*studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jeden a půlnásobek základu (...)*“.

Podle § 58 odst. 8, věta druhá zákona o VŠ „*rektor může v rámci rozhodování o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy*“.

Toto ustanovení je dále rozvedeno v Příloze č. 6 Statutu, jejíž čl. 4 odst. 1 písm. c) stanoví, že „*rektor může poplatky uvedené v čl. 1 odst. 2 snížit, prominout nebo odložit termíny jejich splatnosti, a to na základě podané žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku, v případě tíživé sociální situace nebo z jiných vážných důvodů*“.

Dle čl. 4 odst. 4 Přílohy č. 6 pak platí, že „*prominout poplatek lze pouze z mimořádných důvodů hodných zvláštního zřetele*“.

Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že na prominutí či snížení poplatku za delší studium neexistuje právní nárok, neboť rektor *může, nikoliv musí* tyto poplatky snížit či prominout. Zákon zároveň nestanoví přesné důvody, pro něž jsou poplatky promíjeny či snižovány, a proto má rektor při svém rozhodování široký prostor pro správní uvážení, které důvody bude považovat za relevantní a jakou váhu jim přisoudí. Tato skutečnost však jistě neznamena, že by příslušné rozhodnutí rektora bylo zcela neomezenou úvahou o tom, zda bude účastníku řízení poplatek snížen či nikoliv. V tomto smyslu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78, podle něhož se správní orgán rozhodující na základě správního uvážení „*musí řídit zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (tj. principem rovnosti a zákazem diskriminace), jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl*“.

Povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o vyměření poplatku je dále zakotvena v § 68 odst. 3 písm. f) zákona o VŠ, podle něhož „*rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4, musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou (...)*“.

Byť žalovaná nebyla v projednávané věci při svém rozhodování vázána správním řádem (§ 68 odst. 1 zákona o vysokých školách) a zákon o vysokých školách právní úpravu obdobnou ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“) postrádá, nezabývá tato skutečnost žalovanou povinností rozhodovat v souladu s obecnými principy správního řízení a vydat správní akt, jehož obsah bude splňovat formální i materiální náležitosti na vrchnostenský akt státní správy kladené. Soud je ve shodě se žalobcem v tom, že povinností žalované bylo vydat po zákonném procesu rozhodnutí se srozumitelným odůvodněním, ve kterém bude uvedeno nejen, z jakého zjištěného skutkového stavu žalovaná vycházela, kde tento zjištěný skutkový stav zjistila, které skutečnosti má za osvědčené a které nikoli, jaký právní názor zaujala, na základě jakých právních předpisů tak učinila, ale rovněž vyjádřila úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení podkladů pro své rozhodování a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádala s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, resp. s žádostí o přezkum prvostupňového rozhodnutí.

Z žalobou napadeného rozhodnutí k tomu vyplývá: na str. 1 žalovaná uvádí, že posoudila skutečnosti, které jsou relevantní pro vznik povinnosti hradit poplatek za delší studium, prověřila výpočet poplatku a provedla kontrolu řízení, které vedlo k vyměření poplatku. Dále přezkoumala, zda žadateli skutečně vznikla povinnost k poplatku, zda byla správně posouzena rozhodná data a nedošlo k chybnému určení výše, splatnosti, druhu poplatku a období, na které se poplatek vyměřuje. Žalovaná přitom dospěla k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem nebo vnitřními předpisy. K samotnému odůvodnění výše poplatku žalovaná uvedla, že *„rektor při svém rozhodování o žádosti o úlevě, po zvážení všech okolností, tvrzení a důkazů pro ně, vzal do úvahy i stanovisko Poradní komise, se kterým souhlasil“*.

Soud zhodnotil citované odůvodnění ve světle výše uvedených požadavků, které zákon a ustálená judikatura správních soudů klade na odůvodnění správních rozhodnutí, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaná v první části toliko popsala skutkový stav a uvedla, že neshledala vady v postupu při vyměření poplatku. Odůvodnění stran jeho výše však vyjevila v jediné větě, ze které není patrné, co žalovanou vedlo k přijetí takového rozhodnutí/snížení poplatku v dané výši. Z odůvodnění nevyplývá, *jak* o zjištěných okolnostech, tvrzeních a důkazech uvažila a *jaká kritéria a proč* použila při stanovení konkrétní výše poplatku/snížení u žalobce. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sice odkazuje na zápis z jednání poradní komise, z níž vyšla při vydání napadeného rozhodnutí, ovšem ani tento podklad nemůže nic změnit na závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Příslušný zápis z jednání obsahuje pouze seznam žadatelů o snížení vyměřených poplatků, stručný důvod žádosti o snížení (např. „přerušil po vzniku“, „sportovní reprez. D“ atd.) a závěrečné doporučení komise. V případě žalobce pod č. j. 106412 (str. 9 zápisu) poplatková komise navrhla snížit vyměřený poplatek o 50 % a jako důvod uvedla „zanechal studia 22 dní po vzniku“. Tato skutečnost však bez dalšího vyplývá z okolností daného případu, existujících již v době rozhodování správního orgánu prvního stupně a nic nevypovídá o důvodech pro snížení poplatku přezkumným rozhodnutím žalované. Žalovaná ve vyjádření k žalobě rovněž upozorňuje, že rozhodla shodně (tedy snížila vyměřený poplatek o polovinu) v případě žadatele uvedeného v zápisu pod č. j. 106457, který zanechal studia 24 dní po vzniku poplatkové povinnosti. Ani tato skutečnost však nemůže zhojit nedostatečné zdůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť ani z ní nelze vyčíst, proč v obdobných případech žalovaná vyměřuje poplatek v poloviční výši. Z těchto důvodů není relevantní odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67, dle něhož je možné překlenout nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí, pokud jsou ze správního

spisu bez dalšího patrné skutkové údaje a právní úvahy, které správní orgán vedly k vydání rozhodnutí. V řešeném případě totiž správní spis, ani zápis z jednání, na nějž žalovaná odkazuje, takové údaje neobsahují. Pro úplnost soud dodává, že písemné vyjádření k žalobě a důvody, které v něm žalovaná uvádí, nejsou součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce se proti nim nemohl v žalobě vymezit a soud k argumentům žalované ve vyjádření proto nemohl přihlídnout.

Ze všech těchto důvodů soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a žalobní námitka uplatněná v *druhém žalobním bodě* je proto opodstatněná.

Soud se tak nemohl zabývat *první žalobní námitkou* brojící proti žalovanému rozhodnutí z věcných důvodů – nesprávnost rozhodnutí, neboť její posouzení je za daného stavu předčasné. Z výše citovaného čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 4 odst. 4 Přílohy č. 6 k Statutu totiž vyplývá, že rozhodnutí o prominutí či snížení poplatku závisí na správním uvážení žalované. U takových rozhodnutí správních orgánů soud přezkouvává, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda jsou v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). S ohledem na shora uvedená pochybení/nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí však tento přezkum není možný, neboť v opačném případě by soud nahrazoval úvahu správního orgánu a k tomu není nadán.

Naproti tomu nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí nebrání soudu vypořádat se s *třetím žalobním bodem* - námitkou, podle níž je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaná ve smyslu § 58 odst. 6 zákona o VŠ nezveřejnila konkrétní výši poplatků za studium ve statutu veřejné vysoké školy, ale pouze ve směrnici děkana.

Tato námitka není důvodná. Podle § 58 odst. 6 zákona o VŠ „*veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem podle odstavců 1 až 5 pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy*“.

Žalobce v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 15/2014-38, podle něhož „*zákon o vysokých školách zcela explicitně vyjadřuje požadavek, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Hovoří-li ust. § 58 odst. 6 věta druhá (...) o výši poplatku, zjevně tím má na mysli požadavek, aby byla ve statutu určena konkrétní částka poplatků nebo alespoň určeno zcela jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků. Jiný závěr by byl ve zjevném rozporu s jazykovým výkladem tohoto ustanovení. Tato citace je přitom převzata z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37, jehož právní věta zní: „ustanovení § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Nepostačuje proto pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (zde děkan fakulty)*“.

V případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o Statut Masarykovy univerzity, ovšem jeho znění v rozhodné době odpovídalo čl. 33 Statutu žalované ve znění do 21. 10. 2013. Dle čl. 33 odst. 1 písm. b) Statutu „*příloha č. 6 tohoto statutu určuje rozmezí pro stanovení poplatků spojených se studiem jednotlivých bakalářských a magisterských studijních programů*“ a podle čl. 33 odst. 2 „*výši poplatků podle odstavce 1 určuje děkan*“.

příslušné fakulty po vyjádření akademického senátu fakulty“. Právě toto znění čl. 33 Statutu shledal Nejvyšší správní soud nezákonným, jak uvedeno výše.

Uvedené ustanovení bylo novelizováno s účinností ode dne 22. 10. 2013 tak, že dle čl. 33 odst. 1 písm. b) Statutu „*Příloha č. 6 tohoto statutu určuje výši poplatků spojených se studiem jednotlivých bakalářských a magisterských studijních programů*“.

Příloha č. 6 ke Statutu ve znění účinném od 26. 10. 2013 konkrétní výši poplatků za delší studium určovala v čl. 10 a ve znění účinném od 5. 2. 2014 (tedy v době vzniku poplatkové povinnosti žalobce) v čl. 10 obsahovala vzorec, který umožňoval tuto výši stanovit. Je tedy zřejmé, že žalovaná respektovala § 58 odst. 6 zákona o VŠ. Její postup při určování výše, formy placení a splatnosti poplatků tak byl v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal Městský soud v Praze rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl osvobozen od soudních poplatků usnesením ze dne 4. 2. 2015, č. j. 9 A 360/2014-36, a zároveň byl zastoupen obecným zmocněncem, za jehož úkony nenáleží odměna dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Soud proto o náhradě nákladů řízení rozhodl jak uvedeno pod výrokem II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. srpna 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.